

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 17, 2013

Nummer 17, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:107](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:100](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:113](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:104](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:125](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:131](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:150](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:121](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:117](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:122](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:148](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:126](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:146](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:124](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:116](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:142](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:118](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:144](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:130](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:132](#) 02-07-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:149](#) 02-07-2013

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:147 02-07-2013

RECHTSPRAAK

Aangezien uit de motivering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van dat geldbedrag doordat de gedragingen van verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag, is 's Hofs oordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het vierde middel klaagt over het oordeel van het Hof dat het onder 3 bewezenverklaarde '(gewoonte)witwassen' oplevert.

De Hoge Raad overweegt: Met betrekking tot het witwassen door het voorhanden hebben van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, is in HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM4440, NJ 2010/655 het volgende overwogen.

Vooropgesteld moet worden dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de artikel 420bis en 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens - kort gezegd - (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het voorhanden hebben van zo'n voorwerp (vgl. HR 2 oktober 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA7923, NJ 2008/16). Dit betekent niet dat elke gedraging die in de artikel 420bis, eerste lid, en 420quater, eerste lid, Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de - in beide bepalingen nader omschreven - kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt (vgl. in ander verband HR 5 september 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU6712, NJ 2006/612). Zo kan ingeval het gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het 'voorhanden hebben' daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat

ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in beginsel een handeling wordt geleverd die erop is gericht 'om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen'.

Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.

Aan deze overwegingen heeft de Hoge Raad in zijn arrest van HR 8 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX6910, NJ 2013/266 het volgende toegevoegd.

Met deze rechtspraak wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen onder zich heeft en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat. Daarom is beslist dat 'indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd'. Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als witwassen.

In die eerdere rechtspraak is voorts tot uitdrukking gebracht dat een vonnis of arrest voldoende duidelijkheid moet verschaffen over de door de rechter in dit verband relevante geachte gedragingen van de verdachte. Wanneer het gaat om het voorhanden hebben van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moeten daarom bepaaldelijk eisen worden gesteld aan de motivering van het oordeel dat sprake is van (schuld)witwassen. Uit die motivering moet kunnen worden afgeleid dat de verdachte het voorwerp niet slechts voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp.

Hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot witwassen door het 'voorhanden hebben' van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, geldt ook indien het "verwerven" van een dergelijk voorwerp is bewezenverklaard. Ook dan dient de eis te worden gesteld dat er sprake is van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft (vgl. HR 18 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA3302).

In het onderhavige geval gaat het om het bewezenverklaarde verwerven en voorhanden hebben van een voorwerp - te weten geldbedragen - die afkomstig zijn uit door de verdachte zelf begane misdrijven en heeft het Hof geoordeeld dat zulks (gewoonte)witwassen oplevert. Aangezien uit de motivering van dat oordeel echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van dat geldbedrag doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag, is het oordeel van het Hof ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt. De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:150

Zaaknummer: 11/05598

Wetsartikelen: 342 lid 2 Sv en 420quater Sr

RECHTSPRAAK

Blijkens de wetsgeschiedenis, zoals weergegeven in HR 11 november 2003, LJN AL6209, is van het 'in vereniging' plegen van geweld sprake indien de betrokkene een voldoende significante of wezenlijke bijdrage levert aan het geweld, zij het dat deze bijdrage zelf niet van gewelddadige aard hoeft te zijn. De enkele omstandigheid dat iemand aanwezig is in een groep die openlijk geweld pleegt is dus niet zonder meer voldoende om hem te kunnen aanmerken als iemand die 'in vereniging' geweld pleegt.

Het voorgestelde middel klaagt onder meer dat het Hof ten onrechte heeft geoordeeld dat ten aanzien van de verdachte sprake is geweest van het 'in vereniging' plegen van openlijk geweld.

De Hoge Raad overweegt aldus: De tenlastelegging is toegesneden op artikel 141 Sr. Daarom moeten de in de tenlastelegging voorkomende woorden 'in vereniging' geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in het eerste lid van dat artikel. Artikel 141, eerste lid, Sr luidt na de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2000, Stb 2000, 173, voor zover hier van belang:

'Zij die openlijk in vereniging geweld plegen tegen personen of goederen, worden gestraft (...)'

Blijkens de wetsgeschiedenis, zoals weergegeven in HR 11 november 2003, LJN AL6209, is van het 'in vereniging' plegen van geweld sprake indien de betrokkene een voldoende significante of wezenlijke bijdrage levert aan het geweld, zij het dat deze bijdrage zelf niet van gewelddadige aard hoeft te zijn. De enkele omstandigheid dat iemand aanwezig is in een groep die openlijk geweld pleegt is dus niet zonder meer voldoende om hem te kunnen aanmerken als iemand die 'in vereniging' geweld pleegt.

's Hofs onder 2.2.3 weergegeven overwegingen moeten aldus worden verstaan dat de verdachte een voldoende significante of wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan het geweld. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. De klacht faalt derhalve.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81,

eerste lid, RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:132

Zaaknummer: 12/01887

Wetsartikelen: 141 Sr

RECHTSPRAAK

In het kader van een beklagprocedure dient de vraag of ten tijden van de aanhouding en doorzoeking jegens de klager een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit bestond, beoordeeld te worden met het oog op beantwoording van de vraag of een belang van strafvordering aanwezig is voor het voortduren van het beslag.

Het voorgestelde middel is gericht tegen de ongegrondverklaring van het beklag en klaagt in het bijzonder dat de Rechtbank het namens de klager gevoerde verweer onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt: Vooropgesteld moet worden dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Daarvoor is in de beklagprocedure geen plaats omdat ten tijde van een dergelijke procedure veelal het dossier zoals dat uiteindelijk aan de zittingsrechter in de hoofd- of ontnemingszaak zal worden voorgelegd, nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Hieruit volgt dat het onderzoek in raadkamer zich niet kan uitstrekken tot vragen die betrekking hebben op de mogelijke onrechtmatigheid van gebruik voor het bewijs van hetgeen door de inbeslagneming is verkregen (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV3004).

Indien de teruggave van een inbeslaggenomen voorwerp wordt verzocht met een beroep op feiten en omstandigheden op grond waarvan de beslaglegging zelve – waarmee wordt bedoeld op de formaliteiten (zoals de in artikel 94b Sv gestelde vereisten) waaraan de inbeslagneming moet voldoen – van onwaarde moet worden geacht, zal de rechter moeten onderzoeken of hij de feitelijke grondslag van dat beroep voldoende aannemelijk acht en zo ja, of die onregelmatigheid bij de beslaglegging tot gegrondverklaring van het klaagschrift dient te leiden. De rechter mag in zo een geval de last tot het aannemelijk maken van die feitelijke

grondslag niet uitsluitend op de klager leggen (vgl. HR 30 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU8735, NJ 2013/128).

Namens de klager is aangevoerd dat de inbeslagneming onrechtmatig is aangezien uit de stukken onvoldoende blijkt dat op het moment van zijn aanhouding en de doorzoeking van zijn auto een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit bestond. De Rechtbank heeft op grond van hetgeen bij de behandeling in raadkamer door de Officier van Justitie en namens de klager is meegedeeld, vastgesteld dat de klager is aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij een ramkraak in een casino en dat in het kader van deze verdenking zijn auto is onderzocht en de fouillering van de klager heeft plaatsgevonden. Op grond daarvan heeft de Rechtbank - niet onbegrijpelijk - geoordeeld dat 'het beslag niet onrechtmatig is'. Met de overweging van de Rechtbank dat zij 'slechts marginaal de rechtmatigheid van het beslag toetst' heeft de Rechtbank als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat het onderzoek in raadkamer een summier karakter heeft. Dat oordeel is juist. In het kader van een beklagprocedure dient de vraag of jegens de klager een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit bestond op het moment van zijn aanhouding en de doorzoeking van zijn auto, beoordeeld te worden met het oog op beantwoording van de vraag of een belang van strafvordering aanwezig is voor het voortduren van het beslag. Met de formaliteiten als onder 3.5 bedoeld, heeft die vraag niet van doen. Voor zover hetgeen namens de klager is aangevoerd strekt ten betoge dat het resultaat van de inbeslagneming niet voor het bewijs mag worden gebezigd, heeft te gelden dat het onderzoek in raadkamer zich daartoe niet uitstrekt. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:130

Zaaknummer: 12/01144 B

Wetsartikelen: 94b Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Ingevolge artikel 575 lid 3 Sv is de veroordeelde in zijn cassatieberoep slechts ontvankelijk na voorafgaande consignatie van het nog verschuldigde bedrag en van al de kosten ter griffie van het gerecht dat de beschikking heeft gegeven, of waartoe de rechter van wie de beschikking afkomstig is, behoort. Bij tussenbeschikking van 9-10-2012 heeft de Hoge Raad veroordeelde in de gelegenheid gesteld om alsnog binnen een termijn van 14 dagen nadat de Griffier van de Rechtbank Utrecht haar daartoe schriftelijk heeft aangemaand, een nader te bepalen bedrag ter griffie van de Rechtbank te consigner. Binnen de gestelde termijn is geen betaling van veroordeelde ontvangen. De Hoge Raad verklaart veroordeelde niet ontvankelijk in het beroep.

De overwegingen Hoge Raad zijn: Ingevolge artikel 575, derde lid, Sv is de veroordeelde in zijn cassatieberoep slechts ontvankelijk na voorafgaande consignatie van het nog verschuldigde bedrag en van al de kosten ter griffie van het gerecht dat de beschikking heeft gegeven, of waartoe de rechter van wie de beschikking afkomstig is, behoort. Bij tussenbeschikking van 9 oktober 2012 heeft de Hoge Raad de veroordeelde in de gelegenheid gesteld om alsnog binnen een termijn van veertien dagen nadat de Griffier van de Rechtbank Utrecht haar daartoe schriftelijk heeft aangemaand, een nader te bepalen bedrag ter griffie van de Rechtbank te consigner. De Griffier van de Rechtbank Midden-Nederland heeft de veroordeelde bij brieven van 17 januari 2013, 6 maart 2013 en 22 april 2013 in de gelegenheid gesteld om binnen veertien dagen na dagtekening van die brieven het verschuldigde bedrag van € 405,36 aan zekerheid te betalen aan het CJIB te Leeuwarden. Uit de brieven van de Griffier van de Rechtbank Midden-Nederland van 27 februari 2013, 11 april 2013 en van 22 april 2013 aan de Griffier van de Hoge Raad blijkt echter dat binnen de gestelde termijn geen betaling van de veroordeelde is ontvangen. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat de veroordeelde niet-ontvankelijk moet worden verklaard in het beroep.

De Hoge Raad verklaart de veroordeelde niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:117

Zaaknummer: 11/05186 B

Wetsartikelen: 575 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Checkpoint-zaak; De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280, HR 8 mei 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5002. 's Hofs overwegingen kunnen het oordeel dat schending van het vertrouwensbeginsel en schending van het beginsel van redelijke en billijke belangenafweging ertoe moet voeren dat het OM in de vervolging van verdachte niet ontvankelijk moet worden verklaard, niet dragen. Indien die overwegingen aldus moeten worden begrepen dat daarin tot uitdrukking is gebracht dat verdachte aan het uitblijven van bestuursrechtelijke en strafvorderlijke maatregelen ter beëindiging van die overtredingen het vertrouwen heeft kunnen ontlenen dat hij ter zake van de in strijd met de gedoogvoorwaarden begane misdrijven tegen de Ow niet zou worden vervolgd, heeft het Hof miskend dat zulk uitblijven van handhavend optreden niet op één lijn kan worden gesteld met een door het OM gedane, of aan het OM toe te rekenen, uitlating die bij de verdachte het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd.

Het voorgestelde middel klaagt over het oordeel van het Hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van beginselen van behoorlijke procesorde.

De overwegingen van de Hoge Raad zijn als volgt: Het Hof heeft in het bestreden arrest ten aanzien van de ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in zijn vervolging verwezen naar zijn overwegingen in de zaak van een medeverdachte. De Hoge Raad doet heden uitspraak in de zaak van die medeverdachte onder nummer 12/01359, ECLI:NL:HR:2013:BZ6654. De voormelde overwegingen van het Hof zijn in deze uitspraak weergegeven onder 2.3.

Voorts heeft het Hof in deze zaak ten aanzien van de verdachte nog overwogen:

'Nu uit de stukken blijkt dat de medeverdachte [medeverdachte 13] als bestuurder en enige aandeelhouder de verdachte vertegenwoordigt en de tenlasteleggingen van deze beide verdachten inhoudelijk sterk overeenkomen, is het hof van oordeel dat hetgeen in de zaak tegen de medeverdachte [medeverdachte 13] is overwogen hier onverminderd van toepassing is. Mitsdien dient het openbaar ministerie ter zake van de aan de verdachte ten laste gelegde feiten eveneens niet-ontvankelijk in de vervolging te worden verklaard.' Op overeenkomstige gronden als vermeld in het heden uitgesproken arrest in de zaak onder nummer 12/01359, ECLI:NL:HR:2013:BZ6654, slaagt het middel. De desbetreffende overwegingen luiden als volgt: Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat in artikel 167, eerste lid, Sv aan het openbaar ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing van het openbaar ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2013:BX4280, NJ 2013/109).

Zo'n uitzonderlijk geval doet zich voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet nadat door het openbaar ministerie gedane, of aan het openbaar ministerie toe te rekenen, uitlatingen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen) bij de verdachte het gerechtvaardigde vertrouwen hebben gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd.

Aan uitlatingen of gedragingen van functionarissen aan wie geen bevoegdheden in verband met de vervolgingsbeslissing zijn toegekend kan zulk gerechtvaardigd vertrouwen dat (verdere) vervolging achterwege zal blijven evenwel in de regel niet worden ontleend (vgl. HR 8 mei 2012, ECLI:NL:HR:2013:BW5002). Een uitzonderlijk geval als zojuist bedoeld doet zich ook voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet terwijl geen redelijk handelend lid van het openbaar ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn. In het geval van een zodanige, aperte onevenredigheid van de vervolgingsbeslissing is de (verdere) vervolging onverenigbaar met het verbod van willekeur (dat in de strafrechtspraak in dit verband ook wel wordt omschreven als het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging). Zoals overwogen in het hierboven genoemde arrest van 6 november 2012 dienen aan het oordeel dat het openbaar ministerie om deze reden in de vervolging van een verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard zware motiveringseisen te worden gesteld. Zijn hiervoor weergegeven overwegingen kunnen het oordeel van het Hof dat

schending van het vertrouwensbeginsel en schending van het beginsel van redelijke en billijke belangenafweging ertoe moet voeren dat het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard, niet dragen.

Indien die overwegingen aldus moeten worden begrepen dat daarin tot uitdrukking is gebracht dat de verdachte, die ervan kon uitgaan dat het plaatselijke gezag bekend was met het stelselmatige overtreden van de in de gedoogvergunning gestelde voorwaarden, aan het uitblijven van bestuursrechtelijke en (in de periode vóór 1 juni 2007) strafvorderlijke maatregelen ter beëindiging van die overtredingen het vertrouwen heeft kunnen ontlenen dat hij ter zake van de in strijd met de gedoogvoorwaarden begane misdrijven tegen de Opiumwet niet zou worden vervolgd, heeft het Hof miskend dat zulk uitblijven van handhavend optreden niet op één lijn kan worden gesteld met een door het Openbaar Ministerie gedane, of aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen, uitlating als hiervoor in 2.4.2 bedoeld. Dit wordt niet anders door de enkele omstandigheid dat bij het zogenoemde driehoeksoverleg, waarin het plaatselijke coffeeshopbeleid en de gang van zaken bij Checkpoint werden besproken, ook het Openbaar Ministerie was vertegenwoordigd. Indien het Hof het hiervoor in 2.4.3 overwogene niet heeft miskend, en heeft beoogd tot uitdrukking te brengen dat de vervolgingsbeslissing in de door het Hof vastgestelde omstandigheden blijk geeft van aperte onevenredigheid, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het Hof blijkens die overwegingen aannemelijk heeft geacht dat de vervolging van de verdachte onder meer een groot aantal feiten betreft waarop volgens de Opiumwet straffen van aanzienlijke zwaarte kunnen volgen, en in die overwegingen ook besloten ligt dat de verdachte zich ervan bewust was dat de grenzen waarbinnen die gedragingen ingevolge de daartoe strekkende beschikking zouden worden gedoogd, stelselmatig werden overschreden.'

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:126

Zaaknummer: 12/01361, 12/01206, 12/02238, 12/02246, 12/02294, 12/02138, 12/02142, 12/02236, 12/02145, 12/02555, 12/03076

Wetsartikelen: 167 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV4007 en HR 22 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB7077. 's Hofs oordeel dat de schade die de benadeelde partij heeft gevorderd is aan te merken als rechtstreekse schade die zij als gevolg van het bewezenverklaarde handelen van verdachte heeft geleden is niet onbegrijpelijk, terwijl het, mede in aanmerking genomen hetgeen namens verdachte omtrent de vordering benadeelde partij is aangevoerd, geen nadere motivering behoeft.

Het voorgestelde middel klaagt over de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij.

Het Hof heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen en heeft daartoe het volgende overwogen:

'De raadsman heeft zich ter terechtzitting in hoger beroep op het standpunt gesteld dat de vordering van de benadeelde partij niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, nu de vordering niet van zo eenvoudige aard is dat daarop een besluit kan worden genomen. Voorts bevreemdt het de raadsman waarom er meer wordt gevorderd dan het eigen risico van € 1.500,00. Daarnaast heeft de benadeelde partij het Openbaar Ministerie verzocht tot teruggave van de sigaretten.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezenverklaarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden. Verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering zal worden toegewezen tot het gevorderde bedrag van € 1720,00. Ambtshalve merkt het hof op dat de omstandigheid dat de schade niet door het Openbaar Ministerie is beperkt, de schadeplichtigheid van verdachte jegens de benadeelde niet raakt omdat het Openbaar Ministerie buiten die rechtsverhouding staat. Bovendien heeft verdachte geen afstand gedaan van de gestolen goederen.'

De Hoge Raad overweegt: Het middel klaagt dat het oordeel van het Hof dat de door de

benadeelde partij gevorderde schade als rechtstreekse schade is aan te merken onbegrijpelijk is, althans ontoereikend is gemotiveerd. Op grond van artikel 51a, eerste lid, Sv kan degene die rechtstreeks schade heeft geleden door een strafbaar feit, zich ter zake van zijn vordering tot schadevergoeding als benadeelde partij voegen in het strafproces. Van rechtstreekse schade is sprake indien iemand is getroffen in een belang dat door de overtreden strafbepaling wordt beschermd (vgl. HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:V4007, NJ 2006/263 en HR 22 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB7077, NJ 2008/468).

Het Hof heeft geoordeeld dat de schade die de benadeelde partij heeft gevorderd is aan te merken als rechtstreekse schade die zij als gevolg van het hiervoor onder 3.2 weergegeven bewezenverklarde handelen van de verdachte heeft geleden. De onder 3.5.1 en 3.5.2 weergegeven stukken in aanmerking genomen, is dit oordeel van het Hof niet onbegrijpelijk, terwijl het, mede in aanmerking genomen hetgeen namens de verdachte omtrent de vordering van de benadeelde partij is aangevoerd, geen nadere motivering behoeft. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:118

Zaaknummer: 11/05347

Wetsartikelen: 51a lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Dat nadien de dagvaarding ook is betekend aan de Griffier van de Rechtbank omdat 'van de verdachte geen woon- of verblijfplaats in Nederland bekend is' maakt niet dat aan de eerdere betekening moet worden voorbijgegaan. Het middel kan dus bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie leiden.

Het voorgestelde middel komt op tegen het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het Hof dat de appeldagvaarding rechtsgeldig is betekend.

De overwegingen Hoge Raad zijn: Bij de op de voet van artikel 434, eerste lid, Sv aan de Hoge Raad gezonden stukken bevinden zich:

(i) een aan een verklaring als bedoeld in artikel 451a, eerste lid, Sv van 10 augustus 2009 gehechte en door de verdachte ondertekende appelschriftuur welke vermeldt als adres vlan de verdachte: [a-straat 1] te Eindhoven;

(ii) een akte van uitreiking - gehecht aan het dubbel van de dagvaarding van de verdachte voor de terechtzitting van het Hof van 26 november 2009 - welke inhoudt dat die dagvaarding op 25 september 2009 is aangeboden op het adres [a-straat 1] te Eindhoven. De akte houdt verder in dat die dagvaarding op 29 september 2009 is uitgereikt aan de Griffier van de Rechtbank te Arnhem omdat 'de geadresseerde, blijkens de aan deze akte gehechte mededeling van de afdeling bevolking van diens woongemeente, op de dag van aanbieding van de gerechtelijke brief en tenminste vijf dagen nadien als ingezetene in de basisadministratie persoonsgegevens op het op deze akte vermelde adres was ingeschreven' en een afschrift daarvan is verstuurd naar het adres [a-straat 1] te Eindhoven;

(iii) een GBA-overzicht van 23 september 2009 dat inhoudt dat de verdachte op dat moment niet was gedetineerd en onder 'Huidig GBA-adres' als 'Postadres' vanaf 6 februari 2009 vermeldt: [a-straat 1] te Eindhoven;

(iv) een tweede akte van uitreiking - gehecht aan het dubbel van de dagvaarding van de verdachte voor de terechtzitting van het Hof van 26 november 2009 - welke inhoudt dat die

dagvaarding op 16 oktober 2009 is uitgereikt aan de Griffier van de Rechtbank te Arnhem omdat 'van de geadresseerde geen woon- of verblijfplaats in Nederland bekend is'. De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen.

Het middel, dat ervan uitgaat dat de verdachte ten tijde van de betekening van de appeldagvaarding een bekend adres had en was ingeschreven in de registers van de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA) op het (post)adres [a-straat 1] te Eindhoven, veronderstelt – kennelijk op grond van de vermelding in het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep dat de verdachte 'zonder bekende woon- of verblijfplaats hier te lande' is – dat de betekening van de appeldagvaarding uitsluitend heeft plaatsgevonden op de voet van artikel 588, eerste lid aanhef en onder b sub 3, Sv. Die veronderstelling is niet juist. Uit de in 2.2.1 onder (ii) en (iii) vermelde gegevens blijkt dat bij de betekening van de appeldagvaarding dit GBA-adres tot uitgangspunt is genomen, terwijl in cassatie niet is aangevoerd dat deze betekening niet rechtsgeldig zou zijn, of dat zich een geval voordeed waarin de betekening van de dagvaarding in persoon was voorgeschreven. Dat nadien de dagvaarding ook is betekend aan de Griffier van de Rechtbank omdat 'van de verdachte geen woon- of verblijfplaats in Nederland bekend is' maakt niet dat aan de eerdere betekening moet worden voorbijgegaan. Het middel kan dus bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:124

Zaaknummer: 12/00705

Wetsartikelen: 434 lid 1 Sv en 588 lid 1 aanhef en onder b sub 3 Sv

RECHTSPRAAK

In het kader van een beklagprocedure dient de vraag of ten tijden van de inbeslagneming jegens de klager een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit bestond, beoordeeld te worden met het oog op beantwoording van de vraag of een belang van strafvordering aanwezig is voor het voortduren van het beslag. Het onderzoek in raadkamer strekt zich niet uit tot de vraag of bewezen kan worden dat klager het strafbare feit heeft gepleegd.

Het voorgestelde middel behelst de klacht dat de Rechtbank een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd, nu zij heeft overwogen dat in een procedure als de onderhavige de raadkamer slechts marginaal de rechtmatigheid van het beslag en het belang van een rechtens juiste en zorgvuldige strafvordering toetst.

De overwegingen van de Hoge Raad zijn als volgt: Vooropgesteld moet worden dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Daarvoor is in de beklagprocedure geen plaats omdat ten tijde van een dergelijke procedure veelal het dossier zoals dat uiteindelijk aan de zittingsrechter in de hoofd- of ontnemingszaak zal worden voorgelegd, nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654). Hieruit volgt dat het onderzoek in raadkamer zich niet kan uitstrekken tot vragen die betrekking hebben op de mogelijke onrechtmatigheid van gebruik voor het bewijs van hetgeen door de inbeslagneming is verkregen (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV3004).

Namens de klager is onder meer aangevoerd dat 'de in beslag genomen voorwerpen geen "aangebrachte" hulpmiddelen betreffen in de zin van artikel 441b Sr, zodat er geen sprake kan zijn van verdenking van overtreding van artikel 441b van het Wetboek van Strafrecht en derhalve de inbeslagneming onrechtmatig is'. De Rechtbank heeft geoordeeld dat 'in tegenstelling tot hetgeen klager heeft betoogd (...) de delictsbestanddelen van artikel 441b van

het Wetboek van Strafrecht in het onderhavige geval wel degelijk worden vervuld'. Met de overweging van de Rechtbank dat zij "slechts marginaal de rechtmatigheid van het beslag en het belang van een rechtens juiste en zorgvuldige strafvordering toetst" heeft de Rechtbank kennelijk als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat het onderzoek in raadkamer een summier karakter heeft. Dat oordeel is juist. In het kader van een beklagprocedure dient de vraag of ten tijde van de inbeslagneming jegens de klager een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit bestond, beoordeeld te worden met het oog op beantwoording van de vraag of een belang van strafvordering aanwezig is voor het voortduren van het beslag. Voor zover hetgeen namens de klager is aangevoerd strekt ten betoge dat het beslag onrechtmatig is omdat niet bewezen kan worden dat de klager het strafbare feit van artikel 441b Sr heeft gepleegd, heeft te gelden dat het onderzoek in raadkamer zich daartoe niet uitstrekt. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:142

Zaaknummer: 12/02627 B

Wetsartikelen: 94 Sv, 552a Sv en 441b Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad ambtshalve: uit door de A-G ingewonnen inlichtingen blijkt dat het klaagschrift ter griffie van de Rechtbank is ontvangen, nadat hoger beroep is ingesteld in de strafzaak in het kader waarvan de personenauto in beslag is genomen. Dit betekent dat de Rechtbank op grond van artikel 552a lid 3 Sv niet bevoegd was tot kennisneming van het klaagschrift.

Bij klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv, dat blijkens een daarop geplaatst stempel op 18 juli 2012 ter griffie van de Rechtbank Roermond is ingekomen, heeft de klaagster om teruggave verzocht van de onder haar inbeslaggenomen personenauto BMW X5, met het originele kenteken [AA-00-BB]. De Rechtbank heeft bij beschikking van 23 oktober 2012 het klaagschrift van de klaagster ongegrond verklaard.

Uit door de A-G ingewonnen inlichtingen, zoals in de conclusie vermeld, blijkt dat het klaagschrift van de klaagster ter griffie van de Rechtbank is ontvangen, nadat hoger beroep is ingesteld in de strafzaak in het kader waarvan de personenauto in beslag is genomen. Dit betekent dat de Rechtbank op grond van artikel 552a, derde lid, Sv niet bevoegd was tot kennisneming van het klaagschrift van de klaagster.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden beschikking niet in stand kan blijven, de middelen geen bespreking behoeven en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, verklaart de Rechtbank onbevoegd tot kennisneming van het klaagschrift en bepaalt dat de stukken ter behandeling en afdoening van het beklag zullen worden gezonden aan het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden.

De A-G concludeert: Nu ten tijde van het indienen van het klaagschrift reeds hoger beroep in de strafzaak was ingesteld werd de zaak ten tijde van het indienen van het klaagschrift reeds bij het Hof vervolgd in de in artikel 552a lid 3 Sv bedoelde zin en was dus het Hof – en niet de Rechtbank – bevoegd van het onderhavige klaagschrift kennis te nemen.

Hoe ongewenst het moge zijn het verband tussen de beslissing op het klaagschrift en de

vervolgung van het strafbare feit in het kader waarvan de inbeslagneming is geschied te negeren springt in de onderhavige zaak nog eens in het oog omdat de Rechtbank aan haar beslissing ten grondslag heeft gelegd dat [betrokkene] de auto door diefstal van de eigenaar van de auto had verkregen, terwijl het Hof van oordeel was dat de auto door [betrokkene] door verduistering was verworven, een verschil dat van belang is voor de in het kader van de beslissing op het klaagschrift te beantwoorden vraag, wie redelijkerwijs als rechthebbende van de auto kan worden aangemerkt. Het voorgaande brengt mij tot de conclusie dat de bestreden beschikking wegens onbevoegdheid van de Rechtbank niet in stand kan blijven en dat de middelen buiten bespreking kunnen blijven.

Volgens de cassatie-akte heeft klagster alleen cassatie ingesteld tegen de beschikking van 23 oktober 2012. Het tweede middel bevat niettemin een klacht tegen de tussenbeschikking van 14 augustus 2012. Derhalve kan het cassatieberoep ook geacht zijn te zijn gericht tegen de tussenbeschikking. Gelet op hetgeen ik heb opgemerkt over de bevoegdheid van de Rechtbank kan ook deze beschikking niet in stand blijven. Zoals in het voorgaande besloten ligt ben ik van oordeel dat de omstandigheid dat niet is geklaagd over onbevoegdheid van de Rechtbank er niet aan in de weg staat dat de beschikking van de Rechtbank wegens haar onbevoegdheid wordt vernietigd. Het is niet alleen een belang van de klagster maar ook een openbaar belang dat recht wordt gedaan aan het verband tussen de beslissing op het klaagschrift en de vervolging van het strafbare feit in het kader waarvan de inbeslagneming is geschied. Aldus wordt immers voorkomen dat uitspraken worden gedaan die, zoals in het onderhavige geval, niet met elkaar verenigbaar zijn dan wel met elkaar op gespannen voet staan. Dergelijke uitspraken komen het aanzicht van de rechtspleging en het begrip van rechterlijke uitspraken allesbehalve ten goede en dienen dus te worden vermeden.

Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden beschikkingen en tot verwijzing van de zaak naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden ten einde op het bestaande beklag te worden behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:148

Zaaknummer: 12/05280 B

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

In casu hadden de essentiële onderdelen van de aanzegging van het hoger beroep in de Franse taal dienen te worden vertaald, hetgeen niet is gebeurd. Dit verzuim behoeft niet tot cassatie te leiden nu, door het rechtsgeldig betekend zijn van de appeldagvaarding - waarbij een afschrift van die dagvaarding met daaraan gehecht een in het Frans gestelde vertaling daarvan - is verzonden aan het door verdachte opgegeven adres in Frankrijk, aan de strekking van artikel 409 lid 2 Sv is voldaan (vgl. HR 3 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV7417).

Het voorgestelde middel klaagt onder meer dat het Hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat artikel 409, tweede lid, Sv, artikel 588, tweede lid, Sv en artikel 6 EVRM zijn nageleefd, nu (de essentiële onderdelen van) de aanzegging van het hoger beroep aan de verdachte niet in de Franse taal zijn vertaald. De Hoge Raad beoordeelt het middel als volgt: Uit het bepaalde in artikel 588, tweede lid, Sv vloeit voort dat in het onderhavige geval de essentiële onderdelen van de aanzegging van het hoger beroep van 10 maart 2010, welke aangetekend naar het door de verdachte in Frankrijk opgegeven adres is verzonden, in de Franse taal hadden dienen te worden vertaald. Nu uit de stukken van het geding van zulk een vertaling niet blijkt, moet het er voor worden gehouden dat een dergelijke vertaling niet heeft plaatsgevonden, zodat het middel in zoverre terecht is voorgesteld. Dit behoeft echter niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak te leiden. Het in artikel 409, tweede lid, Sv opgenomen voorschrift strekt ertoe de processuele positie van de verdachte in die zin te beschermen dat hij zo tijdig op de hoogte geraakt van het door de officier van justitie ingestelde hoger beroep als nodig is voor de voorbereiding van zijn verdediging. Uit de stukken van het geding blijkt dat de appeldagvaarding voor de terechtzitting van 15 juni 2010 op rechtsgeldige wijze is betekend, waarbij een afschrift van die dagvaarding - met daaraan gehecht een in het Frans gestelde vertaling daarvan - is verzonden aan het door de verdachte opgegeven adres in Frankrijk. Onder die omstandigheden kan worden aangenomen dat aan de zojuist weergegeven strekking van artikel 409, tweede lid, Sv is voldaan (vgl. HR 3 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV7417, rov. 2.3). De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke

termijn als bedoeld in art. 6, eerste lid, EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes maanden.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Nu het middel niet tot cassatie kan leiden, terwijl de Hoge Raad geen andere dan de hiervoor onder 3 genoemde grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijf maanden en drie weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:122

Zaaknummer: 11/05682

Wetsartikelen: 409 lid 2 Sv en 588 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

's Hofs opvatting dat onder 'verandering in de wetgeving' zoals bedoeld in artikel 1 lid 2 Sr ook kan worden verstaan een verandering in beleidsregels van het OM inzake het transactie- en strafvorderingsbeleid is onjuist. Evenzeer onjuist is 's Hofs oordeel dat de door het Hof omschreven, op 1 januari 2012 in werking getreden Richtlijn een verandering in regels van sanctierecht inhoudt (vgl. HR 5 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3257).

Het voorgestelde middel is gericht tegen de strafmotivering en klaagt dat het oordeel van het Hof dat sprake is van verandering van wetgeving in de zin van artikel 1, tweede lid, Sr, blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

De overwegingen van de Hoge Raad zijn: Het Hof is blijkens zijn overwegingen uitgegaan van de opvatting dat onder een 'verandering in de wetgeving' zoals bedoeld in artikel 1, tweede lid, Sr ook kan worden verstaan een verandering in beleidsregels van het Openbaar Ministerie inzake het transactie- en strafvorderingsbeleid. Die opvatting is echter onjuist. Evenzeer onjuist is het oordeel van het Hof dat de door het Hof omschreven, op 1 januari 2012 in werking getreden Richtlijn een verandering in regels van sanctierecht inhoudt (Vgl. HR 5 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3257, NJ 2013/163).

Het middel slaagt.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:144

Zaaknummer: 12/03124

Wetsartikelen: 1 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat het Hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat verdachte en de raadsman op die terechtzitting zijn verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

Het voorgestelde middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt aldus: Het Hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep op de grond dat – kort gezegd – het beroep niet is ingesteld op de wijze als bedoeld in HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, NJ 2010/102.

In voormeld arrest zijn eisen geformuleerd waaraan een schriftelijke volmacht van een advocaat aan een griffiemedewerker om hoger beroep in te stellen dient te voldoen. Zo moet die volmacht inhouden:

- (i) de verklaring van de advocaat dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep (artikel 450, eerste lid sub a, Sv);
- (ii) de verklaring van de advocaat dat de verdachte instemt met het door de medewerker ter griffie aanstonds in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep (artikel 450, derde lid, Sv);
- (iii) het adres dat door de verdachte is opgegeven voor de toezending van het afschrift van de appeldagvaarding (artikel 450, derde lid, Sv).

Die eisen dienen te worden gezien tegen de achtergrond van de aanscherping van de wettelijke regeling voor het instellen van hoger beroep. Die aanscherping had tot doel problemen met betrekking tot de betekening van appeldagvaardingen te voorkomen althans te

verminderen. Gelet op deze ratio van de eisen waaraan een door een advocaat verstrekte volmacht moet voldoen, is in zaken waarin ter terechtzitting in hoger beroep noch de verdachte noch een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen, daarom in de regel het door een advocaat door middel van een schriftelijke volmacht aan een griffiemedewerker ingestelde beroep niet-ontvankelijk indien die volmacht niet aan alle voormelde voorwaarden voldoet. Gelet op diezelfde ratio bestaat evenwel onvoldoende grond voor de niet-ontvankelijkverklaring van het appel op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de hiervoor onder (i) genoemde voorwaarde ingeval ter terechtzitting in hoger beroep wel de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar - zonodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd - heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen, zodat dat verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6999, NJ 2012/426), en evenmin op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de onder (ii) en (iii) vermelde voorwaarden ingeval de verdachte dan wel een op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is verschenen, aangezien het belang dat met die voorwaarden is gediend, in zo een geval niet is geschaad, zodat het verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 22 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8357, NJ 2013/75).

Het middel klaagt terecht dat het Hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat de verdachte en de raadsman op die terechtzitting zijn verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:149

Zaaknummer: 12/01048

Wetsartikelen: 450 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad stelt voorop dat op de gronden vermeld in HR 17 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW2489, moet worden aangenomen dat het thans geldende artikel 26 lid 1 UW niet eraan in de weg staat dat de Rechtbank de oproeping van getuigen of deskundigen kan gelasten, niet alleen met het oog op de vaststelling van de identiteit van de opgeëiste persoon, maar ook indien zij zulks noodzakelijk acht in het kader van haar onderzoek van de ontvankelijkheid van het uitleveringsverzoek en de mogelijkheid van inwilliging daarvan.

Het voorgestelde middel klaagt onder meer over de afwijzing door de Rechtbank tot aanhouding van de behandeling van het uitleveringsverzoek met het oog op het horen van getuigen.

De overwegingen van de Hoge Raad zijn aldus: Vooropgesteld moet worden dat op de gronden als vermeld in HR 17 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW2489, NJ 2013/263 moet worden aangenomen dat het thans geldende eerste lid van art. 26 UW - niettegenstaande de bewoordingen waarin het is gesteld - niet eraan in de weg staat dat de rechtbank de oproeping van getuigen of deskundigen kan gelasten, niet alleen met het oog op de vaststelling van de identiteit van de opgeëiste persoon, maar ook indien zij zulks noodzakelijk acht in het kader van haar onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot uitlevering en de mogelijkheid van inwilliging daarvan.

De Rechtbank heeft vastgesteld dat de opgeëiste persoon in verband met een over hem uitgesproken bloedwraak bij terugkeer naar Albanië heeft te vrezen voor zijn leven. Daarvan uitgaande heeft zij geoordeeld dat de vraag naar de consequenties die door Nederland aan deze mogelijke dreigende schending van mensenrechten door privépersonen jegens de opgeëiste persoon in de verzoekende Staat verbonden moeten worden, niet door de uitleveringsrechter doch door de Minister dient te worden beoordeeld. Gelet hierop is de afwijzing door de Rechtbank van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van het uitleveringsverzoek met het oog op het horen van getuigen over de vraag of de Albanese

autoriteiten tegen bloedwraak bescherming kunnen bieden, toereikend gemotiveerd. In zoverre faalt het middel.

Het middel strekt voorts ten betoge dat de Rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het oordeel omtrent de mogelijke dreigende schending van mensenrechten jegens de opgeëiste persoon aan de Minister is. Ingevolge bestendige rechtspraak is het oordeel omtrent de vraag of de gevraagde uitlevering moet worden geweigerd wegens een gegrond vermoeden dat bij inwilliging van het verzoek de opgeëiste persoon zal worden blootgesteld aan een inbreuk op zijn fundamentele rechten, voorbehouden aan de Minister. In aanmerking genomen dat de opgeëiste persoon tegen diens beslissing kan opkomen bij de burgerlijke rechter, dwingt geen rechtsregel en – anders dan het middel wil – in het bijzonder niet artikel 13 EVRM, inhoudende dat eenieder wiens in dat Verdrag vermelde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, tot een andere taakverdeling tussen de uitleveringsrechter en de Minister. Ook in zoverre faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:146

Zaaknummer: 12/04535 U

Wetsartikelen: 26 lid 1 UW

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit HR 26 oktober 2010 ECLI:NL:HR:2010:BM4440, HR 2 oktober 2007 ECLI:NL:HR:2007:BA7923, HR 5 september 2006 ECLI:NL:HR:2006:AU6712, HR 8 januari 2013 ECLI:NL:HR:2013:BX6910 en HR 18 juni 2013 ECLI:NL:HR:2013:CA3302. In casu gaat het om het bewezenverklaarde verwerven en voorhanden hebben van een voorwerp - te weten geldbedragen - die afkomstig zijn uit door verdachte zelf begane misdrijven en heeft het Hof geoordeeld dat zulks (gewoonte)witwassen oplevert. Aangezien uit de motivering echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van dat geldbedrag doordat de gedragingen van verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag, is 's Hofs oordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het voorgestelde middel:

Het middel klaagt over het oordeel van het Hof dat het onder 5 bewezenverklaarde "(gewoonte)witwassen" oplevert.

Overwegingen Hof:

Uit de door het Hof met betrekking tot het onder 2, 3, 4 en 5 bewezenverklaarde gebezigde bewijsmiddelen – welke bewezenverklaringen en bewijsmiddelen in de conclusie van de Advocaat-Generaal zijn weergegeven – kan worden afgeleid dat de verdachte [betrokkene 1] eerst als minderjarige voor hem als prostituee heeft laten werken en dat hij haar en [betrokkene 2] later heeft gedwongen voor hem als prostituee te werken, dat hij daaruit voordeel heeft getrokken en voorts dat hij de door hen aldus verdiende gelden onder zich

heeft gehad.

Het hof overweegt dat uit de gebezigde bewijsmiddelen blijkt dat de verdachte geldbedragen, verdiend tijdens werkzaamheden in de gedwongen prostitutie, heeft ontvangen en voorhanden heeft gehad. De stukken in het dossier bevatten geen aanwijzingen dat deze geldbedragen in het geheel niet zijn uitgegeven. Integendeel, op geen enkele wijze is gebleken dat geldbedragen buiten het economisch verkeer zijn gehouden en zijn opgeborgen.

Als vaststaand mag derhalve worden aangenomen dat het geld gedurende de bewezen verklaarde periode door de verdachte is gebruikt en dus wel degelijk in het economisch verkeer is gebracht. Het hof komt dan ook tot het oordeel dat het onder 5 bewezen verklaarde feit als (gewoonte)witwassen dient te worden gekwalificeerd."

Overwegingen Hoge Raad:

Met betrekking tot het witwassen door het voorhanden hebben van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, is in HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM4440, NJ 2010/655 het volgende overwogen.

Vooropgesteld moet worden dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de artikel 420bis en 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens - kort gezegd - (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het voorhanden hebben van zo'n voorwerp (vgl. HR 2 oktober 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA7923, NJ 2008/16).

Dit betekent niet dat elke gedraging die in de artikel 420bis, eerste lid, en 420quater, eerste lid, Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de - in beide bepalingen nader omschreven - kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt (vgl. in ander verband HR 5 september 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU6712, NJ 2006/612). Zo kan ingeval het gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het "voorhanden hebben" daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in beginsel een handeling wordt gevegd die erop is gericht "om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen". Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door

hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.

Hetgeen hiervoor onder 2.4 is vooropgesteld met betrekking tot witwassen door het "voorhanden hebben" van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, geldt ook indien het "verwerven" van een dergelijk voorwerp is bewezenverklaard. Ook dan dient de eis te worden gesteld dat er sprake is van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft (vgl. HR 18 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA3302). In het onderhavige geval gaat het om het bewezenverklarde verwerven en voorhanden hebben van een voorwerp - te weten geldbedragen - die afkomstig zijn uit door de verdachte zelf begane misdrijven en heeft het Hof geoordeeld dat zulks (gewoonte)witwassen oplevert. Aangezien uit de motivering van dat oordeel echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van dat geldbedrag doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag, is het oordeel van het Hof ontoereikend gemotiveerd.

Uitspraak Hoge Raad:

Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 5 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:121

Zaaknummer: 11/05591

Wetsartikelen: 420quater Sr

RECHTSPRAAK

Schorsing onderzoek ter terechtzitting teneinde de A-G bij het Hof in de gelegenheid te stellen de ontnemingsvordering ter verificatie in te dienen bij de curator in het faillissement van betrokkene.

Het eerste middel klaagt dat het Hof ten onrechte het onderzoek ter terechtzitting niet heeft geschorst teneinde de Advocaat-Generaal bij het Hof in de gelegenheid te stellen zijn vordering ter verificatie in te dienen bij de curator in het faillissement van de betrokkene.

De Hoge Raad beoordeelt het eerste middel als volgt: Het Hof heeft geoordeeld dat het faillissement van de betrokkene er niet aan in de weg staat dat de procedure tot ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel tegen de betrokkene wordt voortgezet. Hetgeen het Hof hieromtrent heeft overwogen is weergegeven in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 4.2. Een vordering als bedoeld in artikel 36e Sr is een vordering van de officier van justitie die ertoe strekt dat de rechter aan de betrokkene een betalingsverplichting oplegt ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Zo een vordering is niet een rechtsvordering als bedoeld in artikel 29 Faillissementswet. Gelet hierop is het oordeel van het Hof dat het onderzoek ter terechtzitting niet geschorst behoeft te worden, wat er ook zij van de daartoe gegeven motivering, juist. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De middelen twee en drie, die zich voor gezamenlijke behandeling lenen, keren zich met motiveringsklachten tegen de afwijzing door het Hof van het ter terechtzitting in hoger beroep gedane verzoek op de op te leggen betalingsverplichting een bedrag van € 2.250.388,34 in mindering te brengen, welk bedrag door de Tiende Kamer van het Hof van beroep te Antwerpen (België), rechtdoende in correctionele zaken, bij arrest van 29 juni 2010 is verbeurdverklaard.

De Hoge Raad beoordeelt het tweede en derde middel als volgt: De middelen berusten op de opvatting dat artikel 36e, zevende lid, (oud) Sr, thans artikel 36e, negende lid, Sr ook van toepassing is op ontnemingsmaatregelen die zijn opgelegd door een buitenlandse rechter. Die opvatting is niet juist. De tekst van artikel 36e, zevende lid, (oud) Sr noch de wetsgeschiedenis bieden steun voor die opvatting. Uit de hiervoor weergegeven inhoud van de wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat de wetgever in artikel 36e, zevende lid, (oud) Sr slechts het oog heeft

op ontneming van wederrechtelijk voordeel verkregen uit 'andere feiten' als bedoeld in artikel 36e, derde lid, Sr. De middelen zijn tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:125

Zaaknummer: 11/03939 P

Wetsartikelen: 36e Sr en 29 Faillissementswet

RECHTSPRAAK

Het hof heeft verzuimd uitdrukkelijk aan de gemachtigde raadsman te vragen of het instellen van het hoger beroep overeenkomstig de wens van de verachte was, zodat het Hof niet tot niet ontvankelijkheid had mogen besluiten.

Het middel klaagt dat het Hof ten onrechte, althans op ontoereikende gronden de verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep. Op de gronden vermeld in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 4.2 tot en met 4.9 is het middel terecht voorgesteld.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

De A-G concludeert: Door het Hof wordt overwogen dat de brief van 28 juni 2011 niet voldoet aan de vereisten gesteld in het derde lid van artikel 450 Sv. Gelet op de hiervoor weergegeven inhoud, voldoet de brief echter evenmin aan de in het eerste lid gestelde eis dat de volmacht moet inhouden de verklaring van de advocaat dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het beroep. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting ging de advocaat-generaal ervan uit dat dit vereiste eveneens in het derde lid van artikel 450 Sv wordt genoemd. Wellicht is het Hof de advocaat-generaal in deze – onjuiste – aanname gevolgd.

Voor zover de volmacht niet aan de in het derde lid van artikel 450 Sv genoemde eisen voldoet, geldt het volgende. De Hoge Raad heeft bepaald dat voor zover in de schriftelijke volmacht niet voldaan is aan voornoemde eisen, er onvoldoende grond is voor niet-ontvankelijkverklaring van het appel indien ter terechtzitting een gemachtigd raadsman van verdachte is verschenen.¹ Nu daarvan in de onderhavige zaak sprake is, bestaat er onvoldoende grond voor niet-ontvankelijkverklaring van het appel wegens het niet voldoen aan de in artikel 450 lid 3 Sv gestelde eisen.

Voor zover het Hof tevens tot uitdrukking heeft willen brengen dat in de brief van 28 juni 2011 de mededeling ontbreekt dat de raadsman tot het instellen van het hoger beroep bepaaldelijk

is gevolmachtigd, geldt het volgende. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 20 maart 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BV6999, NJ 2012/426 m. nt. F.W. Bleichrodt) overwogen dat er onvoldoende grond bestaat voor niet-ontvankelijkverklaring van het appel wegens voornoemd verzuim in de schriftelijke volmacht waarmee een advocaat een griffiemedewerker machtigt om namens verdachte hoger beroep in te stellen, indien ter terechtzitting in hoger beroep wel de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar – zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd – heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen. Het verzuim in de volmacht wordt in een dergelijk geval voor gedekt gehouden.

Anders dan in de zaken waarin de Hoge Raad tot op heden oordeelde dat het ontbreken in de volmacht van de vermelding dat de raadsman tot het instellen van het beroep bepaaldelijk is gevolmachtigd, was gedekt door de ter terechtzitting afgelegde verklaring van de raadsman en/of verdachte, is in de onderhavige zaak ter terechtzitting niet expliciet aangevoerd dat aan de onvolkomen volmacht de wens van verdachte ten grondslag lag om op rechtsgeldige wijze hoger beroep te doen instellen. De raadsman heeft wel ter terechtzitting verklaard dat hij door verdachte uitdrukkelijk gemachtigd was om de verdediging te voeren, dat verdachte op de hoogte was van de zitting, maar dat hij verhinderd was om aldaar aanwezig te zijn. In reactie op de mededeling van de voorzitter dat de brief van de raadsman niet voldoet aan de eisen die in artikel 450 lid 3 Sv worden gesteld, merkt de raadsman op dat het een spijtig moment is. Gelet daarop is niet zonder meer begrijpelijk dat het Hof de verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het ingestelde hoger beroep. Het Hof diende het gebrek in de volmacht immers voor gedekt te houden indien de gemachtigde raadsman 'zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd' verklaart dat het instellen van het beroep overeenkomstig de wens van de verdachte is. Nu die uitdrukkelijke bevraging – die gezien de reactie van de raadsman zeker 'nodig' was – achterwege is gebleven, had het Hof niet tot de niet-ontvankelijkverklaring mogen besluiten. Het middel slaagt.

Gronden waarop de Hoge Raad gebruik zou moeten maken van zijn bevoegdheid de bestreden uitspraak ambtshalve te vernietigen, heb ik niet aangetroffen.

Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:131

Zaaknummer: 12/01621

Wetsartikelen: 440 Sv en 450 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof is bij zijn beraadslaging en beslissing uitgegaan van een onjuiste uitleg van de tenlastelegging ten aanzien van de plaats.

Het voorgestelde middel keert zich tegen de gegeven vrijspraak.

De overwegingen Hoge Raad zijn: Het Hof heeft de verdachte van het tenlastegelegde vrijgesproken. Het heeft daartoe het volgende overwogen:

'In de onder de nummers 2010048809-1 en 210048809-10 opgemaakte processen-verbaal van politie Rotterdam-Rijnmond valt te lezen dat de verbalisanten de verdachte op 12 februari 2010 tegen 01.00 uur binnen de gemeente Rotterdam cq. binnen de gemeente Rotterdam ter hoogte van Rhoon zagen rijden. Noch aan die processen-verbaal, noch aan enig ander processtuk, noch aan het onderzoek ter terechtzitting valt het wettig en overtuigend bewijs te ontlenen dat de verdachte op genoemde datum (ook) te Rotterdam - zoals onder 1 en onder 2 primair en 2 subsidiair ten laste is gelegd - een auto heeft bestuurd.'

De tenlastelegging kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat daarin met de woorden 'te Rotterdam' mede wordt bedoeld 'in de gemeente Rotterdam'. Blijkens zijn hiervoor weergegeven overwegingen is het Hof derhalve bij zijn beraadslaging en beslissing uitgegaan van een onjuiste uitleg van de tenlastelegging. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven en dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:147

Zaaknummer: 12/04721

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Aangenomen dat het Hof in zijn overweging 'dat verdachte enkele maanden voorafgaand aan dit feit een soortgelijk feit had gepleegd zodat dit feit niet op zichzelf staat', tot uitdrukking heeft willen brengen dat verdachte terzake van dat eerdere feit onherroepelijk is veroordeeld, is die overweging niet begrijpelijk aangezien de dat feit betreffende strafzaak in cassatie aanhangig is onder nummer 11/05039 en de veroordeling ter zake van dat feit dus nog niet onherroepelijk is. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld. Verdachte mist echter belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak aangezien in die zaak bij arrest van heden verdachte in zijn cassatieberoep niet ontvankelijk wordt verklaard en de veroordeling ter zake van dat feit daardoor onherroepelijk wordt.

Het voorgestelde middel klaagt onder meer dat de opgelegde straf onvoldoende met redenen is omkleed, nu het Hof ten onrechte rekening heeft gehouden met een feit ter zake waarvan de verdachte nog niet onherroepelijk was veroordeeld.

Het Hof heeft de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden. Het Hof heeft ten aanzien van de oplegging van de straf onder meer het volgende overwogen:

'De bewezenverklarde afpersing getuigt enerzijds van een schokkende onverschilligheid ten opzichte van de slachtoffers die zich geconfronteerd zagen met een tweetal mannen met bivakmutsen over hun hoofd en pistolen in hun handen van wie één dat vuurwapen op hen gericht hield. Verdachtes mededader heeft bovendien daadwerkelijk geweld gebruikt door nadat hij over de toonbank van de slagerij was gesprongen, met het pistool één van de aangevers tegen zijn rug te slaan. Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen diepe indruk maken op slachtoffers en niet zelden leiden tot een trauma dat hen mogelijk hun leven lang parten speelt. In dat licht bezien is de strafoplegging door de rechtbank die het onderhavige feit had gevoegd met een eerder door verdachte gepleegde afpersing begrijpelijk. Bovendien heeft het hof gelet op de Landelijke oriëntatiepunten voor

straftoemeting waarin voor een enkele overval een gevangenisstraf voor de duur van 2 jaren passend wordt geacht. Ten nadele van verdachte weegt mee dat verdachte enkele maanden voorafgaand aan dit feit een soortgelijk feit had gepleegd zodat dit feit niet op zichzelf staat. Verdachte heeft door zijn ontkennende proceshouding op geen enkele wijze inzicht gegeven in zijn beweegredenen waardoor het hof onmogelijk kan inschatten of er een kans is op herhaling van dergelijke feiten in de toekomst.'

De overwegingen Hoge Raad zijn: Aangenomen dat het Hof in zijn overweging 'dat verdachte enkele maanden voorafgaand aan dit feit een soortgelijk feit had gepleegd zodat dit feit niet op zichzelf staat', tot uitdrukking heeft willen brengen dat de verdachte ter zake van dat eerdere feit onherroepelijk is veroordeeld, is die overweging niet begrijpelijk aangezien de dat feit betreffende strafzaak in cassatie aanhangig is onder nr. 11/05039 en de veroordeling ter zake van dat feit dus nog niet onherroepelijk is. Het middel is derhalve in zoverre terecht voorgesteld. De verdachte mist echter belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak aangezien in die zaak bij arrest van heden de verdachte in zijn cassatieberoep niet-ontvankelijk wordt verklaard en de veroordeling ter zake van dat feit daardoor onherroepelijk wordt.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeventien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:116

Zaaknummer: 11/05040

Wetsartikelen: 359 lid 5 Sv

RECHTSPRAAK

Het Hof heeft in strijd met artikel 360 lid 1 Sv nagelaten het gebruik van dit bewijsmiddel, voor zo ver inhoudende de verklaring van een onbekend gebleven persoon, nader te motiveren (vgl. HR 11 mei 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1460). De bewezenverklaring is niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Voor zo ver het middel klaagt dat het Hof heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting omdat het bewezenverklaarde geweld in een auto heeft plaatsgevonden en de in artikel 304 Sr voorziene strafverzwaring is beperkt tot huiselijk geweld, faalt het aangezien deze opvatting onjuist is.

Het derde middel klaagt dat het Hof voor het bewijs gebruik heeft gemaakt van een schriftelijk bescheid houdende een verklaring van een persoon wiens identiteit niet blijkt, zonder dat gebruik naar de eis der wet te motiveren.

Het Hof heeft in strijd met artikel 360, eerste lid, Sv nagelaten het gebruik van het onder 2.2.1 sub 4 bedoelde bewijsmiddel, voor zover inhoudende de verklaring van een onbekend gebleven persoon, nader te motiveren (vgl. HR 11 mei 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1460, NJ 1999/526). De bewezenverklaring is dus niet naar de eis der wet met redenen omkleed, mede in aanmerking genomen dat het Hof blijkens zijn hiervoor onder 2.2.2 weergegeven bewijsoverwegingen heeft geoordeeld dat de aangifte wordt ondersteund door de verklaring van die onbekend gebleven persoon. Het middel is terecht voorgesteld. Het vierde middel klaagt dat het Hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft bewezenverklaard dat de verdachte de mishandeling telkens heeft begaan tegen 'zijn levensgezel' als bedoeld in artikel 304 Sr.

Voor zover het middel erover klaagt dat het Hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting omdat het bewezenverklaarde geweld in een auto heeft plaatsgevonden en de in artikel 304 Sr voorziene strafverzwaring met betrekking tot de levensgezel daarop niet van toepassing is, daar deze strafverzwaring is beperkt tot zogenoemd huiselijk geweld, faalt het aangezien deze opvatting onjuist is.

Voor zover het middel klaagt dat het oordeel van het Hof dat de aangeefster als 'levensgezel' in de zin van artikel 304 Sr kan worden aangemerkt, onvoldoende met redenen is omkleed, is het terecht voorgesteld, nu de bestreden uitspraak omtrent de in voormelde toelichting bedoelde aard en hechtheid van de betrekking tussen de verdachte en de aangeefster blijktens haar op 5 juni 2009 afgelegde verklaring niet meer inhoudt dan dat zij de verdachte sinds 1 juli 2007 kent en hem als haar 'vriend' aanduidt.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, de overige middelen geen bespreking behoeven en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:104

Zaaknummer: 11/03505

Wetsartikelen: 304 Sr en 360 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft verdachte niet ontvankelijk verklaard in het hoger beroep omdat het beroep niet zou zijn ingesteld op de wijze als bedoeld in HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810. De Hoge Raad herhaalt de in die uitspraak geformuleerde eisen waaraan een schriftelijke volmacht moet voldoen, en de toepasselijke overwegingen uit HR januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8357 met betrekking tot het geval waarin het verzuim om aan die eisen te voldoen, voor gedekt kan worden gehouden.

Het voorgestelde middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt: Die eisen dienen te worden gezien tegen de achtergrond van de aanscherping van de wettelijke regeling voor het instellen van hoger beroep. Die aanscherping had tot doel problemen met betrekking tot de betekening van appeldagvaardingen te voorkomen althans te verminderen. Gelet op deze ratio van de eisen waaraan een door een advocaat verstrekte volmacht moet voldoen, is in zaken waarin ter terechtzitting in hoger beroep noch de verdachte noch een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen, daarom in de regel het door een advocaat door middel van een schriftelijke volmacht aan een griffiemedewerker ingestelde beroep niet-ontvankelijk indien die volmacht niet aan alle voormelde voorwaarden voldoet.

Gelet op diezelfde ratio bestaat evenwel onvoldoende grond voor de niet-ontvankelijkverklaring van het appel op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de hiervoor onder (i) genoemde voorwaarde ingeval ter terechtzitting in hoger beroep wel de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar - zonodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd - heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen, zodat dat verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6999, NJ 2012/426), en evenmin op de

grond dat de volmacht niet voldoet aan de onder (ii) en (iii) vermelde voorwaarden ingeval de verdachte dan wel een op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is verschenen, aangezien het belang dat met die voorwaarden is gediend, in zo een geval niet is geschaad, zodat het verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 22 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8357, NJ 2013/75).

Het middel klaagt terecht dat het Hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat de verdachte en de raadsman op die terechtzitting zijn verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:113

Zaaknummer: 11/04316 en 11/04908

Wetsartikelen: 279 Sv en 70 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de relevante overwegingen uit HR 9 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BT6251. De bestreden uitspraak bevat geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen waaraan onderdelen van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel zijn ontleend, met weergave van de inhoud daarvan, voor zo ver bevattende voor de schatting redengevende feiten en onderzoek. De bestreden uitspraak is in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het voorgestelde middel klaagt dat de bestreden uitspraak niet de inhoud van de bewijsmiddelen bevat waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

De overwegingen Hoge Raad zijn: De bestreden uitspraak bevat geen afzonderlijke vermelding van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Bij de beoordeling van het middel dient te worden vooropgesteld dat krachtens artikel 511f Sv de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts kan worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 511e, eerste lid, Sv (in eerste aanleg) en artikel 511g, tweede lid, Sv (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 359, derde lid, Sv van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden.

Deze onderdelen van de schatting betreffen de periode waarin de betrokkene hennep heeft geteeld, het aantal planten dat bij hem is aangetroffen, het aantal planten dat hij per vierkante meter hield, de prijs die hij gemiddeld per kilo kreeg en het aantal lampen dat is aangetroffen in de bij hem als hennepkwekerij in gebruik zijnde ruimten. De bestreden uitspraak bevat geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen waaraan deze onderdelen van de

schatting zijn ontleend, met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende voor de schatting redengevende feiten en omstandigheden. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3 is vooropgesteld, is de bestreden uitspraak in zoverre ontoereikend gemotiveerd. Het middel slaagt.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, het eerste middel geen bespreking behoeft en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:100

Zaaknummer: 11/02644

Wetsartikelen: 36e Sr, 511f Sv, 511e lid 1 Sv en 359 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

's Hofs oordeel dat zich geen noodzaak tot verdediging heeft voorgedaan is, gelet op het feit dat door de raadsman onder meer is aangevoerd dat de reactie van verdachte volgde op de duw op haar kin, niet zonder meer begrijpelijk.

Het voorgestelde middel keert zich tegen de verwerping door het Hof van het beroep op noodweer.

De overwegingen Hoge Raad zijn aldus: Het Hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

'De raadsman heeft - zakelijk weergegeven - nog het volgende aangevoerd. Op het moment dat verbalisant [verbalisant 1] de verdachte wilde aanhouden en haar arm vastpakte, stond de verdachte met haar rug tegen de brug. Uit angst om achterover te vallen, zocht zij houvast bij de verbalisant en pakte hem bij de transportboeien vast. De verbalisant gaf de verdachte daarop een duw op haar kin en raakte daarbij met zijn arm de mond van verdachte. In reactie op die duw op haar kin en de omstandigheid dat zij inmiddels werd omringd door vier agenten, probeerde de verdachte zich te ontzetten. Op grond hiervan is naar het oordeel van de verdediging sprake van noodweer en dient de verdachte ten aanzien van de mishandeling te worden ontslagen van alle rechtsvervolging.

Het hof overweegt hieromtrent aldus. Voor de beoordeling van dit verweer is maatgevend of het begane feit was geboden door de noodzakelijke verdediging van eigen of eens anders lijf, eerbaarheid of goed tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding, waaronder onder omstandigheden mede is begrepen een onmiddellijk dreigend gevaar voor zo een aanranding. Noch uit de inhoud van het strafdossier, noch uit het verhandelde ter terechtzitting in eerste aanleg en in hoger beroep, kan worden afgeleid dat zich een noodzaak tot verdediging heeft voorgedaan. Er heeft met name geen reëel gevaar bestaan dat verdachte achterover zou kunnen vallen, nu zij met haar rug tegen een brug stond, die volgens de getuige [betrokkene] 1,5 meter hoog was. Daarmee was de verdachte niet gerechtigd zich te verdedigen en wordt het verweer verworpen.'

Het oordeel van het Hof dat zich geen noodzaak tot verdediging heeft voorgedaan is, gelet op het feit dat door de raadsman onder meer is aangevoerd dat de reactie van de verdachte volgde op de duw op haar kin, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak - voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:107

Zaaknummer: 11/03627

Wetsartikelen: 41 lid 1 Sr